

Narrative as a Mechanism for Public Value Creation: Articulating the Link between Public Value Management and the Narrative Policy Framework

Seyed mehdi Alvani

Professor, Department of Public
Administration, Faculty of Management and
Accounting, Allameh Tabataba'i University,
Tehran, Iran

Vajhollah Ghorbanizadeh

Professor, Department of Public
Administration, Faculty of Management and
Accounting, Allameh Tabataba'i University,
Tehran, Iran

Hossein Aslipour

Associate Professor, Department of Public
Administration, Faculty of Management and
Accounting, Allameh Tabataba'i University,
Tehran, Iran

Saeed Mokarrami*

PhD student, Department of Public
Administration, Faculty of Management and
Accounting, Allameh Tabataba'i University,
Tehran, Iran

Extended Abstract **1. Introduction**

The literature on Public Value Management has sought, in recent decades, to move beyond the limitations of traditional bureaucracy and New Public Management by explaining public value creation in a complex, multi-actor, and networked context. In this literature, public value is not regarded merely as the output of a single public organization; rather, it is understood as the outcome of interaction among the state, citizens, the private sector, and other actors in the public sphere. However, a critical review of this literature shows that, although Public Value Management emphasizes value, legitimacy,

* Corresponding Author: saeid.mokarramy@gmail.com

How to Cite:

Original Research

Accepted:

Review

Received:

operational capacity, participation, and network governance, it provides limited explanation of how diverse actors arrive at a shared or negotiable understanding of public problems, desirable values, responsibilities, and courses of action. In other words, the existing literature has largely clarified which components need to be aligned for public value creation, but it has not fully explained the interpretive and meaning-making mechanism that makes such alignment possible. From this perspective, network interaction alone does not guarantee public value creation, because networks may serve not only as arenas of collaboration, learning, and co-creation, but also as arenas of value conflict, competing narratives, and interpretive divergence.

Research Question

The present study begins with the following question: What is the interpretive mechanism that links the plurality of actors' values, perceptions, and interests to the formation of legitimate collective action and public value creation in network governance, and how can this mechanism be explained within the framework of Public Value Management? This question moves the article beyond a general discussion of the importance of narrative and toward the explanation of a theoretical mechanism for public value creation.

2. Literature Review

In the Public Value Management literature, Moore's classical formulation explains public value creation in terms of a balance among desirable public value, legitimacy and support from the authorizing environment, and operational capacity. Later approaches, such as Bozeman's view of public values, Meynhardt's focus on citizens' experience and perception, and Benington's emphasis on the public sphere, have each highlighted an important dimension of public value. Nevertheless, the shared gap across these approaches lies in interpretive coordination: it remains insufficiently clear how meaning, value, and legitimacy are constructed, stabilized, and transformed into collective action among diverse actors.

To address this gap, the present article turns to the literature on narrative and the Narrative Policy Framework. Narrative is not treated here merely as a tool for communication or persuasion; rather, it is understood as a cognitive, social, and interpretive mechanism through which actors define problems, construct causal chains, distribute agency and responsibility, activate normative values, and present certain solutions as legitimate or illegitimate. The Narrative Policy

Framework also makes it possible to identify and analyze narrative elements systematically, including problem definition, characters, plot, causality, moral of the story, and policy solutions.

3. Methodology

This study is theoretical–analytical in nature and is based on conceptual analysis and a purposive integrative review. The aim of the study was not to test hypotheses empirically or to measure the proposed model in the field, but rather to reorganize concepts and synthesize two theoretical domains—Public Value Management and the Narrative Policy Framework—in order to formulate a new theoretical framework. Theoretical sources were selected based on four criteria: direct relevance to Public Value Management and its main approaches; relevance to narrative, meaning-making, legitimacy, and collective action; relevance to the Narrative Policy Framework and its capacity for structural analysis of narratives; and the scientific and citation significance of the sources in the literature.

The process of conceptual synthesis was conducted through several steps: identifying foundational sources, extracting core concepts, mapping concepts between Public Value Management and the Narrative Policy Framework, revealing the gap of interpretive coordination, and finally formulating the proposed framework. The theoretical validity of the study was ensured through reliance on foundational sources, clarification of the logic of source selection and conceptual synthesis, distinction among levels of analysis, and avoidance of any claim of empirical testing.

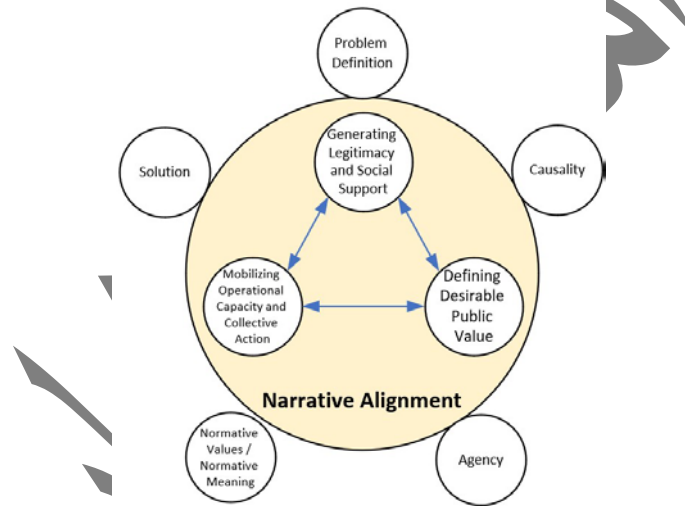
4. Results

The findings indicate that “narrative alignment” can be formulated as an interpretive mediating mechanism between value plurality and the realization of public value. Narrative alignment refers to a process through which actors’ narratives concerning problem definition, causality, agency, normative values, and solutions reach a level of compatibility, overlap, or mutual translatability, thereby enabling legitimacy, collaboration, and collective action. This concept does not imply complete consensus or the elimination of conflict; rather, it refers to a level of interpretive coherence that makes joint action possible under conditions of value and interest plurality.

Based on the Narrative Policy Framework, narrative alignment can be analyzed across five dimensions: alignment in problem definition, causal alignment, agency alignment, normative alignment, and solution

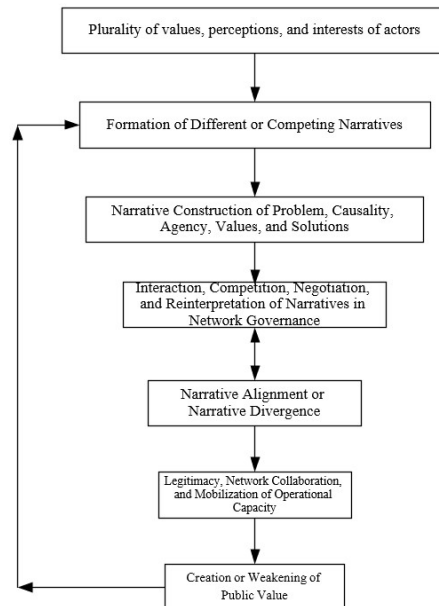
alignment. These dimensions show how actors define a problem, explain its causes, identify responsible or affected actors, activate particular values, and regard certain solutions as legitimate. In the conceptual framework of the article, narrative elements are linked to the three main components of Public Value Management: value, legitimacy, and capacity. Alignment in problem definition and normative meaning helps clarify desirable public value; causal and agency alignment strengthens legitimacy and social support; and solution alignment activates operational capacity and the possibility of collective action.

Figure 1: Conceptual Framework of Public Value Management Based on Narrative Alignment

The process model of the article shows that the plurality of values, perceptions, and interests leads to the formation of different or competing narratives. These narratives enter processes of interaction, competition, negotiation, and reinterpretation in the public sphere and governance networks. Then, depending on the degree of compatibility or divergence among narratives, a level of narrative alignment or narrative divergence emerges. Narrative alignment enhances the possibility of public value creation by strengthening legitimacy, increasing network collaboration, and mobilizing operational capacity; whereas narrative divergence may weaken legitimacy, reduce collaboration, and lead to failure in realizing public value.

Figure 2: Process Model of Public Value Creation through Narrative Alignment

5. Discussion

The central argument of the article is that public value creation in network governance is not merely a function of the intensity of institutional interaction; rather, it depends on the quality of narrative alignment among key actors. Network interaction without interpretive coordination may lead to fragmented dialogue, narrative conflict, and failure in collective action. Conversely, when actors' narratives concerning problems, values, responsibilities, and solutions reach a level of overlap and mutual translatability, the possibility of legitimacy, collaboration, and collective action increases. Therefore, narrative alignment is not a substitute for institutional interaction; rather, it is the interpretive condition that makes such interaction effective in creating public value. This formulation complements the strategic triangle of Public Value Management at the interpretive and narrative level by showing that value, legitimacy, and capacity become meaningful to actors through narratives.

6. Conclusion

The theoretical contribution of this study can be stated at three levels. First, the discussion of public value creation was extended from institutional coordination to interpretive coordination. Second, the

concept of narrative alignment was introduced as a mediating construct linking meaning, legitimacy, and collective action. Third, drawing on the Narrative Policy Framework, this construct was operationalized through five analytical components. From a practical perspective, the proposed framework can help public managers and policymakers identify actors' narratives and analyze their degree of overlap or divergence before designing interventions in complex and contested public issues. The present study remains theoretical-analytical, and its proposed framework has not been empirically tested. Therefore, future studies can apply this framework in areas such as education, health, environment, culture, and public services, and examine the relationship between the level of narrative alignment and outcomes such as policy legitimacy, public trust, network collaboration, and implementation success.

Keywords: Public Value Management; Narrative Alignment; Narrative Policy Framework; Network Governance; Public Value Creation

روایت به عنوان سازوکار خلق ارزش عمومی: تبیین پیوند مدیریت ارزش عمومی و چارچوب روایی خط‌مشی

استاد، گروه مدیریت دولتی، دانشکده مدیریت و حسابداری، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

سید مهدی الوانی

استاد، گروه مدیریت دولتی، دانشکده مدیریت و حسابداری، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

وجهاله قربانی زاده

دانشیار گروه مدیریت دولتی، دانشکده مدیریت و حسابداری، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

حسین اصلی پور

دانشجوی دکتری، گروه مدیریت دولتی، دانشکده مدیریت و حسابداری، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

سعید مکرمی *

چکیده

ادبیات مدیریت ارزش عمومی با تأکید بر ارزش، مشروعیت، ظرفیت اجرایی، مشارکت و حکمرانی شبکه‌ای، نقش تعامل میان دولت، شهروندان، جامعه مدنی و سایر بازیگران را در خلق ارزش عمومی برجسته کرده است؛ با این حال، این ادبیات کمتر توضیح می‌دهد که بازیگران متکثر چگونه درباره مسئله عمومی، ارزش مطلوب، مسئولیت و مسیر اقدام به فهمی مشترک یا قابل مذاکره می‌رسند. پژوهش حاضر با هدف تبیین خلأ هماهنگی تفسیری در مدیریت ارزش عمومی، با رویکرد نظری - تحلیلی و با بهره‌گیری از تحلیل مفهومی و مرور تلفیقی هدفمند، ادبیات مدیریت ارزش عمومی و چارچوب روایی خط‌مشی را ترکیب می‌کند. یافته‌ها نشان می‌دهد که «هم‌راستاسازی روایی» می‌تواند به عنوان سازوکار تفسیری میانجی میان تکرار ارزش‌ها و تحقق ارزش عمومی صورت‌بندی شود. هم‌راستاسازی روایی فرایندی است که طی آن روایت‌های بازیگران درباره تعریف مسئله، علیت، عاملیت، ارزش‌های هنجاری و راه‌حل به سطحی از سازگاری، هم‌پوشانی یا قابلیت ترجمه متقابل می‌رسند و از این طریق امکان مشروعیت، همکاری و کنش جمعی فراهم می‌شود. بر این اساس، مقاله حاضر چارچوب مفهومی و مدل فرایندی مدیریت ارزش عمومی مبتنی بر هم‌راستاسازی

روایی را ارائه می‌کند. نوآوری نظری پژوهش در انتقال بحث خلق ارزش عمومی از سطح هماهنگی نهادی به سطح هماهنگی تفسیری و عملیاتی‌سازی نقش روایت در پیوند دادن معنا، مشروعیت و کنش جمعی است.

کلیدواژه‌ها: مدیریت ارزش عمومی، هم‌راستاسازی روایی، چارچوب روایی خط‌مشی، حکمرانی شبکه‌ای، خلق ارزش عمومی.

مقدمه

حکمرانی و مدیریت عمومی معاصر در بستری از پیچیدگی فزاینده، تکثر کنشگران، تنوع ارزش‌ها و مناقشه بر سر معنا شکل می‌گیرد؛ بستری که در آن دستیابی به توافق بر سر اهداف عمومی، تشخیص مسئله، تعیین اولویت‌ها و حتی تعریف آنچه «ارزش عمومی» تلقی می‌شود، با چالش روبه‌روست. در چنین شرایطی، خط‌مشی‌ها و خدمات عمومی بیش از آنکه محصول تصمیم‌های خطی و سلسله‌مراتبی باشند، برآیند تعاملات شبکه‌ای، گفت‌وگوهای اجتماعی و فرایندهای معناسازی میان بازیگران متکثرند (Rhodes, 1997; Sørensen & Torfing, 2007; Benington, 2011). از این منظر، مسئله اصلی حکمرانی عمومی صرفاً کمبود ظرفیت اجرایی یا ضعف ابزارهای رسمی تصمیم‌گیری نیست، بلکه ناتوانی در ایجاد هماهنگی تفسیری میان کنشگرانی است که مسئله، ارزش، مسئولیت و راه‌حل را به شیوه‌های متفاوتی درک و روایت می‌کنند (میر، ۱۳۹۹؛ Polletta, 2006).

در واکنش به محدودیت‌های پارادایم‌های پیشین مدیریت دولتی، نظریه مدیریت ارزش عمومی کوشیده است چارچوبی برای فهم خلق ارزش عمومی در شرایط پیچیده، چندبازیگری و شبکه‌ای ارائه دهد. در این رویکرد، ارزش عمومی نه محصول عملکرد منفرد یک سازمان دولتی، بلکه نتیجه تعامل دولت، جامعه مدنی، بخش خصوصی و شهروندان در عرصه عمومی است (Moore, 1995; Stoker, 2006; Benington & Moore, 2011; Moore, 2014).

با این حال، مرور انتقادی ادبیات این حوزه نشان می‌دهد که اگرچه مدیریت ارزش عمومی بر تعامل، مشارکت، مشروعیت و حکمرانی شبکه‌ای تأکید دارد، اما کمتر توضیح می‌دهد که کنشگران متکثر چگونه درباره معنا، مسئله، مسئولیت و خیر

عمومی به فهمی نسبتاً مشترک یا قابل مذاکره می‌رسند. به بیان دیگر، ادبیات مدیریت ارزش عمومی بیشتر نشان می‌دهد «چه چیزهایی» باید برای خلق ارزش عمومی هم‌راستا شوند، اما سازوکار تفسیری و معناسازی‌ای را که این هم‌راستاسازی را ممکن می‌کند، به‌طور کامل تبیین نکرده است.

باید توجه داشت که تعامل شبکه‌ای به‌تنهایی به خلق ارزش عمومی منجر نمی‌شود. شبکه‌ها می‌توانند محل همکاری، یادگیری و هم‌آفرینی باشند؛ اما در عین حال، می‌توانند عرصه تعارض ارزش‌ها، رقابت روایت‌ها و واگرایی تفسیری نیز شوند. در چنین وضعیتی، مسئله اصلی صرفاً گردآوردن بازیگران در یک میدان تعاملی نیست، بلکه توضیح سازوکاری است که از طریق آن تکثر ارزش‌ها، ادراک‌ها و منافع به سطحی از هم‌فهمی و هماهنگی عملی می‌رسد. در غیاب چنین سازوکاری، تعامل شبکه‌ای می‌تواند به گفت‌وگوی پراکنده، تعارض تفسیری یا حتی ناکامی در خلق ارزش عمومی بینجامد (Talbot, 2009; Meynhardt, 2009; Benington, 2011).

مقاله حاضر این خلأ را از منظر روایت بررسی می‌کند و استدلال می‌کند که «هم‌راستا سازی روایی» می‌تواند به‌عنوان سازوکاری تفسیری برای پیوند دادن معنا، مشروعیت و کنش جمعی در مدیریت ارزش عمومی صورت‌بندی شود. بر این اساس، پرسش نظری مقاله آن است که سازوکار تفسیری پیونددهنده تکثر ارزش‌ها، ادراک‌ها و منافع بازیگران با شکل‌گیری کنش جمعی مشروع و خلق ارزش عمومی در حکمرانی شبکه‌ای چیست و چگونه می‌توان آن را در چارچوب مدیریت ارزش عمومی تبیین کرد؟

سیر تاریخی و پارادایمی نظریه‌های خدمات عمومی

تحول نظریه‌های مدیریت دولتی را می‌توان به‌مثابه گذار تدریجی از عقلانیت ابزاری و بوروکراتیک به رویکردهای ارزش‌محور، مشارکتی و معناگرا تفسیر کرد. در این سیر، نقش دولت از مجری سلسله‌مراتبی قانون به تسهیل‌گر حکمرانی شبکه‌ای و هم‌آفرین ارزش عمومی تغییر یافته و شهروند نیز از «ارباب رجوع» به «شریک خلق ارزش» بازتعریف شده است (Denhardt & Denhardt, 2007, 2015; Osborne,).

(2006; Stoker, 2006). این تحول پارادایمی بستر نظری لازم را برای شکل‌گیری رویکرد مدیریت ارزش عمومی فراهم ساخته است.

مدیریت دولتی سنتی با تکیه بر بوروکراسی عقلانی-قانونی و جدایی سیاست و اداره، بر کارایی رویه‌ای و نظم اداری تأکید داشت؛ اما در پاسخ به بحران‌های کارایی و افزایش انتظارات شهروندان، مدیریت دولتی نوین با منطق بازار، رقابت و سنجش عملکرد ظهور یافت (Hood, 1991, 1996; Stoker, 2006). با این حال، تقلیل شهروند به «مشتری» و تمرکز بر کارایی اقتصادی، به تضعیف ابعاد هنجاری، عدالت اجتماعی و مشروعیت دموکراتیک انجامید و زمینه را برای پارادایم‌های ارزش‌محور بعدی فراهم ساخت که در آنها دولت دیگر تنها مرجع تعریف مسئله و تعیین ارزش نیست؛ بنابراین، پرسش اصلی فقط کارآمدتر کردن خدمات عمومی نیست، بلکه این است که بازیگران متکثر چگونه درباره مسئله، ارزش، مسئولیت و اقدام مطلوب به فهمی مشترک یا قابل مذاکره دست می‌یابند (Benington, 2009; Talbot, 2009; Denhardt & Denhardt, 2007, 2015; Pollitt & Bouckaert, 2017).

در این بستر، مدیریت ارزش عمومی کوشید میان کارایی، مشروعیت و مطلوبیت اجتماعی تعادل برقرار کند و خلق ارزش را نتیجه تعامل و همکاری میان دولت، بخش خصوصی و جامعه مدنی در شبکه‌های مشارکتی بداند (Moore, 1995; Stoker, 2006; Benington & Moore, 2011).

نظریه مدیریت ارزش عمومی: از خلق ارزش تا مسئله هماهنگی تفسیری

نظریه مدیریت ارزش عمومی در واکنش به محدودیت‌های بوروکراسی کلاسیک و مدیریت دولتی نوین شکل گرفت. بوروکراسی کلاسیک مشروعیت را عمدتاً در اجرای قانون، پاسخ‌گویی سلسله‌مراتبی و بی‌طرفی اداری جست‌وجو می‌کرد، در حالی که مدیریت دولتی نوین با تمرکز بر کارایی، رقابت و رضایت مشتری، اداره عمومی را به منطق بازار نزدیک ساخت (Hood, 1991, 1996; Stoker, 2006). با این حال، هر دو رویکرد در مواجهه با مسائل عمومی پیچیده، چندارزشی و

چندبازیگری محدودیت داشتند؛ زیرا یکی ارزش عمومی را در اقتدار قانونی مستتر می‌ساخت و دیگری آن را به کارایی اقتصادی و رضایت مصرف‌کننده فرو می‌کاست. مدیریت ارزش عمومی در واکنش به این کاستی‌ها پدید آمد و کوشید ارزش، مشروعیت، مشارکت و ظرفیت اجرایی را به کانون نظریه و عمل مدیریت دولتی بازگرداند (Moore, 1995; Benington & Moore, 2011; Talbot, 2009). در صورت‌بندی کلاسیک مور، خلق ارزش عمومی در گرو برقراری توازن میان سه ضلع اصلی است: تعریف ارزش عمومی مطلوب، کسب مشروعیت و حمایت از محیط مجازکننده و تأمین ظرفیت اجرایی و عملیاتی (Moore, 1995). این چارچوب، که به «مثلث راهبردی» معروف است، نقش مهمی در تبدیل ارزش عمومی به یک دستور کار مدیریتی ایفا کرده است. با این حال، پرسش مهمی همچنان باقی می‌ماند: ارزش، مشروعیت و ظرفیت چگونه در ذهن و کنش بازیگران متکثر هم‌راستا می‌شوند؟ مثلث راهبردی روشن می‌سازد که این سه ضلع باید با یکدیگر سازگار شوند، اما کمتر توضیح می‌دهد که این سازگاری از طریق چه فرایندهای تفسیری و معنا‌ساز شکل می‌گیرد.

در امتداد این صورت‌بندی، رویکردهای متنوعی در ادبیات ارزش عمومی پدید آمده‌اند. بوزمن با تمرکز بر «ارزش‌های عمومی» و مفهوم «شکست ارزش عمومی»، توجه را به معیارهای هنجاری جامعه، تعارض ارزش‌ها و ناکامی دولت یا بازار در پاسداری از ارزش‌های بنیادین معطوف می‌کند (Bozeman, 2002, 2007, 2019). مینهارت ارزش عمومی را در سطح تجربه و ادراک شهروندان صورت‌بندی می‌کند و آن را به کیفیت رابطه میان فرد و جامعه پیوند می‌زند (Meynhardt, 2009). بنینگتون نیز با گسترش مفهوم ارزش عمومی به «سپهر عمومی»، بر ماهیت مناقشه‌پذیر، گفت‌وگومحور و دموکراتیک ارزش عمومی تأکید می‌کند (Benington, 2009, 2011, 2015).

این رویکردها هر یک بُعدی مهم از ارزش عمومی را برجسته می‌کنند: مور بر کنش راهبردی مدیران و مثلث ارزش-مشروعیت-ظرفیت تأکید دارد؛ بوزمن بر تکثر و

تعارض ارزش های عمومی؛ مینهارت بر ادراک و تجربه شهروندان؛ و بینگتون بر سپهر عمومی و گفت و گوی دموکراتیک. با این حال، خلأ مشترک آنها در سطح هماهنگی تفسیری آشکار می شود: ادبیات PVM هنوز به طور کامل توضیح نمی دهد که معنا، ارزش و مشروعیت چگونه در میان بازیگران متکثر ساخته، مبادله، تثبیت و به کنش جمعی تبدیل می شود.

جدول ۱. مقایسه رویکردهای اصلی در ادبیات مدیریت ارزش عمومی و خلأ تفسیری مشترک آنها

رویکرد	کانون تحلیل	فهم ارزش عمومی	نقطه قوت نظری	پرسش تفسیری باقی مانده
مارک مور	مدیران عمومی و سازمان های دولتی	ارزش عمومی حاصل توازن میان ارزش، مشروعیت و ظرفیت اجرایی است	ارائه منطق راهبردی برای کنش مدیران عمومی	ارزش، مشروعیت و ظرفیت چگونه در ذهن و روایت بازیگران هم راستا می شوند؟
بری بوزمن	نظام خط مشی و ارزش های عمومی	ارزش عمومی مجموعه ای از ارزش های هنجاری و گاه متعارض است	برجسته سازی تکثر ارزش ها و مفهوم شکست ارزش عمومی	ارزش های متعارض چگونه ترجمه، اولویت بندی و به مبنای کنش جمعی تبدیل می شوند؟
تیمو مینهارت	شهروندان و تجربه اجتماعی	ارزش عمومی در ادراک و ارزیابی شهروندان از رابطه فرد و جامعه شکل می گیرد	توجه به تجربه، معنا و داوری شهروندان	ادراک شهروندان چگونه شکل می گیرد، تثبیت می شود و به مشروعیت عمومی تبدیل می گردد؟
جان بینگتون	سپهر عمومی و حکمرانی شبکه ای	ارزش عمومی در گفت و گو، مناقشه و هم آفرینی در عرصه عمومی شکل می گیرد	گسترش ارزش عمومی به سپهر عمومی و دموکراسی گفت و گویی	چه سازوکاری گفت و گوی متکثر را به هماهنگی عملی و کنش مشروع تبدیل می کند؟

منبع: یافته های پژوهش بر اساس ترکیب نظری (Moore, 1995; Bozeman, 2007; Meynhardt, 2009; Benington, 2011).

از این رو، مسئله اصلی در مدیریت ارزش عمومی صرفاً تعریف ارزش یا شناسایی بازیگران نیست، بلکه توضیح سازوکاری است که از طریق آن، تکثر ارزش ها، ادراک ها و منافع به سطحی از هم فهمی و هماهنگی عملی می رسد. در غیاب چنین سازوکاری، تعامل شبکه ای می تواند به گفت و گوی پراکنده، تعارض تفسیری یا ناکامی در خلق ارزش عمومی بینجامد. بنابراین، مدیریت ارزش عمومی برای تبیین

کامل تر خلق ارزش در حکمرانی شبکه‌ای، نیازمند توضیح سازوکارهای معناسازی و هماهنگی تفسیری است.

روایت و سازوکار معناسازی در حکمرانی عمومی

اگر خلاصه‌ای مدیریت ارزش عمومی را در سطح هماهنگی تفسیری میان کنشگران بدانیم، روایت را می‌توان یکی از سازوکارهای بنیادین پرکردن این خلاصه تلقی کرد. روایت صرفاً بازگویی رخدادها یا ابزار انتقال پیام نیست، بلکه ساختاری شناختی، تفسیری و اجتماعی است که از طریق آن، کنشگران رخدادهای پراکنده را به یک کل معنادار تبدیل می‌کنند، میان گذشته، حال و آینده پیوند برقرار می‌سازند، برای رخدادها علیت می‌سازند و درباره مسئولیت، ضرورت و امکان اقدام داوری می‌کنند (ابوت، ۱۳۹۷؛ تولان، ۱۳۸۶؛ Carr, 1990; Ricoeur, 1984; Bruner, 1990). از این منظر، روایت نه فقط «بیان» معنا، بلکه سازوکار «تولید» و «سازمان‌دهی» معناست.

در حکمرانی عمومی، مسائل به‌ندرت به صورت بدیهی و مورد توافق ظاهر می‌شوند. یک مسئله عمومی می‌تواند به عنوان ناکارآمدی دولت، شکست بازار، بی‌عدالتی اجتماعی، ضعف فرهنگی، بحران نهادی یا پیامد رفتار گروهی خاص روایت شود. هر روایت، تعریف متفاوتی از مسئله، زنجیره علی، مسئولان، قربانیان، ذی‌نفعان و راه‌حل مطلوب ارائه می‌دهد. بنابراین، منازعات عمومی صرفاً بر سر منافع یا منابع نیستند، بلکه بر سر روایت‌هایی‌اند که تعیین می‌کنند «مسئله چیست»، «چرا رخ داده»، «چه کسی مسئول است»، «چه چیزی ارزشمند است» و «چه باید کرد» (Stone, 2012; Polletta, 2006).

از این منظر، روایت در حکمرانی عمومی پنج کارکرد نظری دارد: نخست، مسئله را صورت‌بندی می‌کند و برخی ابعاد واقعیت را برجسته و برخی را حاشیه‌ای می‌سازد؛ دوم، علیت می‌سازد و توضیح می‌دهد وضعیت نامطلوب چرا و چگونه پدید آمده است؛ سوم، عاملیت و مسئولیت را توزیع می‌کند و کنشگران را در جایگاه‌هایی مانند مسئول، قربانی، مقصر، ناجی یا مانع تغییر قرار می‌دهد؛ چهارم، دلالت هنجاری تولید

می‌کند و نشان می‌دهد چه چیزی مطلوب، ناعادلانه، ضروری یا مشروع است؛ و پنجم، کنش را جهت‌دهی می‌کند، زیرا برخی راه‌حل‌ها را معقول و مشروع و برخی دیگر را ناموجه یا ناممکن جلوه می‌دهد. این کارکردها نشان می‌دهد که روایت، حلقه واسط میان معنا و کنش است؛ زیرا فقط جهان را توصیف نمی‌کند، بلکه میدان امکان کنش را نیز شکل می‌دهد (میر، ۱۳۹۹؛ Stone, 2012; Polletta, 2006; Jones & McBeth, 2010; Jones et al., 2014).

در مطالعات مدیریت، سازمان و خط‌مشی عمومی نیز روایت به‌عنوان سازوکاری برای سازمان‌دهی ادراک، هویت و کنش شناخته شده است. روایت‌های سازمانی به کنشگران کمک می‌کنند تجربه‌های پراکنده را معنادار سازند، حافظه نهادی و هویت مشترک بسازند و کنش جمعی را امکان‌پذیر کنند (Boje, 1991; Czarniawska, 2011).

در ادبیات رهبری و کنش جمعی نیز روایت، ابزاری برای تبدیل ارزش‌ها به اقدام تلقی می‌شود؛ به گونه‌ای که ارزش‌ها، انگیزش و کنش جمعی را به یکدیگر پیوند می‌زند (Ganz, 2008, 2009, 2011). در خط‌مشی عمومی نیز روایت‌ها در شرایط ابهام، تعارض ارزش‌ها و رقابت تفسیری نقش مهمی در مشروعیت‌بخشی به گزینه‌های خط‌مشی، تقویت احساس ضرورت و امکان تغییر و بسیج حمایت اجتماعی دارند (Stone, 2012; Polletta, 2006).

بر این اساس، ارتباط روایت با مدیریت ارزش عمومی را می‌توان در سه سطح توضیح داد. در سطح نخست، روایت به تعریف ارزش عمومی کمک می‌کند؛ زیرا ارزش‌ها در قالب روایت‌هایی درباره مسئله، خیر عمومی، عدالت و آینده مطلوب معنا پیدا می‌کنند. در سطح دوم، روایت به تولید مشروعیت کمک می‌کند؛ زیرا کنش عمومی زمانی مشروع تلقی می‌شود که در چارچوب روایتی قابل قبول از مسئله، مسئولیت و راه‌حل قرار گیرد. در سطح سوم، روایت به بسیج ظرفیت و کنش جمعی کمک می‌کند؛ زیرا بازیگران زمانی حاضر به همکاری می‌شوند که روایت خط‌مشی را معنادار، معتبر و سازگار با تجربه و هویت خود بدانند (میر، ۱۳۹۹).

بدین ترتیب، روایت می‌تواند سه ضلع ارزش، مشروعیت و ظرفیت را در مدیریت ارزش عمومی به یکدیگر پیوند دهد (Moore, 1995; Benington & Moore, 2011; Stone, 2012; Polletta, 2006).

با وجود این ظرفیت، تحلیل روایت در حکمرانی عمومی با یک چالش روش‌شناختی روبه‌روست. اگر روایت صرفاً در سطح تفسیر آزاد باقی بماند، خطر نسبی‌گرایی، پراکندگی تحلیلی و وابستگی بیش از حد به قضاوت پژوهشگر افزایش می‌یابد؛ و اگر به شاخص‌های خشک و ازپیش‌تعیین‌شده تقلیل یابد، پیچیدگی معنا و زمینه اجتماعی از دست می‌رود (کرسول، ۱۳۹۱). بنابراین، برای استفاده از روایت در تبیین خلق ارزش عمومی، به چارچوبی نیاز است که هم حساسیت تفسیری روایت را حفظ کند و هم امکان تحلیل نظام‌مند، مقایسه‌پذیر و قابل‌سنجش آن را فراهم سازد. چارچوب روایی خط‌مشی دقیقاً در پاسخ به این نیاز اهمیت می‌یابد.

جدول ۲. کارکردهای روایت در حکمرانی عمومی و نسبت آن با خلق ارزش عمومی

کارکرد روایت	پرسش محوری	اثر در حکمرانی عمومی	نسبت با مدیریت ارزش عمومی
صورت‌بندی مسئله	مسئله چیست؟	تعیین مرزهای مسئله و برجسته‌سازی برخی ابعاد واقعیت	کمک به تعریف ارزش عمومی مطلوب
ساخت علیت	چرا مسئله پدید آمده است؟	ایجاد پیوند میان رخدادها و توضیح علل وضعیت موجود	فراهم‌کردن مبنای عقلانی برای اقدام عمومی
توزیع عاملیت و مسئولیت	چه کسی مسئول، قربانی، مقصر یا عامل تغییر است؟	تعیین نقش بازیگران و جایگاه آنان در میدان خط‌مشی	اثرگذاری بر مشروعیت و پذیرش اجتماعی
تولید دلالت هنجاری	چه چیزی مطلوب، ناعادلانه، ضروری یا مشروع است؟	فعال‌سازی ارزش‌ها و داوری‌های اخلاقی	پیوند دادن ارزش‌های عمومی با قضاوت جمعی
جهت‌دهی به کنش	چه باید کرد؟	مشروع‌سازی برخی راه‌حل‌ها و تضعیف برخی گزینه‌های دیگر	بسیج حمایت، ظرفیت اجرایی و کنش جمعی

منبع: یافته‌های پژوهش بر اساس ترکیب ادبیات روایت، چارچوب روایی خط‌مشی و مدیریت ارزش عمومی؛

به‌ویژه (Bruner, 1990; Moore, 1995; Polletta, 2006; Jones & McBeth, 2010;)

(Benington & Moore, 2011; Stone, 2012).

بنابراین، روایت از طریق صورت‌بندی مسئله، ساخت علیت، توزیع عاملیت، تولید دلالت هنجاری و جهت‌دهی به کنش، می‌تواند سازوکار معنا ساز خلق ارزش عمومی را توضیح دهد. با این حال، برای تبدیل روایت به مبنایی تحلیلی در پژوهش علمی، باید عناصر آن به صورت نظام‌مند شناسایی، مقایسه و تحلیل شوند؛ ضرورتی که زمینه ورود به چارچوب روایی خط‌مشی را فراهم می‌کند.

چارچوب روایی خط‌مشی و عملیاتی‌سازی هم‌راستاسازی روایی

اگر روایت را سازوکار معنا سازی در حکمرانی عمومی بدانیم، پرسش روش‌شناختی مهم آن است که چگونه می‌توان روایت‌ها را به صورت نظام‌مند، مقایسه‌پذیر و قابل تحلیل مطالعه کرد. روایت‌ها پدیده‌هایی تفسیری، زمینه‌مند و چندلایه‌اند؛ اما برای استفاده در پژوهش‌های مدیریت دولتی و خط‌مشی عمومی باید بتوان عناصر و ساختار آنها را به گونه‌ای تحلیل کرد که از سطح تفسیر آزاد و برداشت‌های پراکنده فراتر رود. چارچوب روایی خط‌مشی در پاسخ به این نیاز پدید آمده و می‌کوشد روایت را به عنوان سازه‌ای تحلیلی و قابل بررسی در فرایند خط‌مشی صورت‌بندی کند (Jones & McBeth, 2010; Shanahan et al., 2011).

چارچوب روایی خط‌مشی بر این فرض استوار است که خط‌مشی‌گذاری فقط عرصه محاسبه منافع یا تصمیم‌گیری عقلانی نیست، بلکه میدان رقابت روایت‌ها درباره مسئله، علیت، مسئولیت، قربانیان، قهرمانان، شروران و راه‌حل‌هاست. در این چارچوب، روایت‌های خط‌مشی ساختاری قابل تشخیص دارند و معمولاً از عناصری مانند زمینه، شخصیت‌ها، پیرنگ، زنجیره علّی، راه‌حل و پیام اخلاقی تشکیل می‌شوند (Jones et al., 2014; Shanahan et al., 2018). اهمیت NPF در آن است که

میان حساسیت تفسیری به معنا و امکان تحلیل نظام‌مند تعادل برقرار می‌کند.

در مقاله حاضر، چارچوب روایی خط‌مشی در سه سطح به کار گرفته می‌شود. در سطح نخست، NPF امکان شناسایی عناصر ساختاری روایت را فراهم می‌کند؛ یعنی نشان می‌دهد هر روایت چگونه مسئله را تعریف می‌کند، چه شخصیت‌هایی را

برجسته می سازد، چه زنجیره علی ای می سازد، چه راه حلی را پیشنهاد می کند و چه پیام هنجاری ای تولید می کند. در سطح دوم، این عناصر برای مقایسه روایت های بازیگران مختلف به کار می روند و نشان می دهند روایت های دولت، شهروندان، گروه های ذی نفع، سازمان های عمومی یا کنشگران مدنی در کدام مؤلفه ها هم پوشان یا واگرا هستند. در سطح سوم، میزان این هم پوشانی یا واگرایی، مبنایی برای تحلیل «هم راستاسازی روایی» و پیامدهای آن برای مشروعیت، همکاری و خلق ارزش عمومی فراهم می سازد.

بر این اساس، هم راستاسازی روایی در این مقاله به معنای مشابهت کامل روایت ها یا حذف اختلاف نظر میان بازیگران نیست. در حکمرانی شبکه ای، تکرار روایت ها امری طبیعی و حتی ضروری است. مقصود از هم راستاسازی روایی، رسیدن روایت های بازیگران به سطحی از سازگاری، هم پوشانی یا قابلیت ترجمه متقابل است که کنش جمعی را ممکن سازد. بنابراین، بازیگران ممکن است در همه ارزش ها و منافع توافق نداشته باشند، اما اگر درباره چستی مسئله، علل اصلی، نقش بازیگران، حدود مسئولیت و جهت کلی اقدام به فهمی قابل مذاکره برسند، امکان شکل گیری مشروعیت و همکاری افزایش می یابد. از این منظر، هم راستاسازی روایی مفهومی بینایی است: نه اجماع کامل است و نه صرفاً هم زمانی روایت های پراکنده؛ بلکه سطحی از انسجام تفسیری است که امکان اقدام مشترک را فراهم می کند.

مؤلفه های هم راستاسازی روایی را می توان بر اساس عناصر تحلیلی NPF صورت بندی کرد. این مؤلفه ها شامل هم راستاسازی در تعریف مسئله، هم راستاسازی علی، هم راستاسازی عاملیتی، هم راستاسازی هنجاری و هم راستاسازی راه حلی هستند. این پنج مؤلفه بر عناصر اصلی روایت در چارچوب روایی خط مشی، یعنی زمینه، شخصیت ها، پیرنگ، علیت، پیام اخلاقی و راه حل، مبتنی اند (Jones & McBeth, 2010; Jones et al., 2014; Shanahan et al., 2018).

بدین ترتیب، عناصر NPF به ابعاد تحلیلی هم‌راستاسازی روایی تبدیل می‌شوند و امکان بررسی میزان سازگاری یا واگرایی روایت‌های بازیگران درباره مسئله، مسئولیت، ارزش و اقدام را فراهم می‌سازند.

در نسبت با مدیریت ارزش عمومی، این مؤلفه‌ها با سه ضلع ارزش، مشروعیت و ظرفیت پیوند می‌یابند. هم‌راستاسازی در تعریف مسئله و ارزش‌های هنجاری، به روشن شدن «ارزش عمومی مطلوب» کمک می‌کند. هم‌راستاسازی در علیت، مسئولیت و پیام اخلاقی، مبنای «مشروعیت و حمایت اجتماعی» را تقویت می‌کند؛ زیرا کنش عمومی زمانی مشروع‌تر تلقی می‌شود که روایت آن برای بازیگران قابل فهم و پذیرفتنی باشد. هم‌راستاسازی در راه‌حل و جهت کنش نیز به «بسیج ظرفیت اجرایی» کمک می‌کند؛ زیرا مجریان و ذی‌نفعان زمانی در کنش جمعی مشارکت می‌کنند که مسیر اقدام را معنادار، ضروری و ممکن بدانند. از این منظر، NPF در این مقاله نه جایگزین مدیریت ارزش عمومی است و نه صرفاً روش تحلیل متن؛ بلکه حلقه واسطی است که سازوکار تفسیری مورد نیاز PVM را برای تبیین خلق ارزش عمومی در حکمرانی شبکه‌ای فراهم می‌سازد.

جدول ۳. عناصر چارچوب روایی خط‌مشی و نقش آنها در عملیاتی‌سازی هم‌راستاسازی روایی

عنصر روایی در NPF	پرسش تحلیلی	بعد متناظر هم‌راستاسازی روایی	نسبت با مدیریت ارزش عمومی
تعریف مسئله / زمینه	روایت، مسئله را چگونه تعریف و مرزبندی می‌کند؟	هم‌راستاسازی در تعریف مسئله	کمک به تعیین موضوع ارزش عمومی
پیرنگ و علیت	روایت چه رابطه‌ای میان رخدادها و علل برقرار می‌کند؟	هم‌راستاسازی غلی	فراهم کردن منطق اقدام عمومی
شخصیت‌ها و نقش‌ها	چه کسانی قربانی، مقصر، قهرمان، ذی‌نفع یا مسئول معرفی می‌شوند؟	هم‌راستاسازی عاملیتی	اثرگذاری بر مشروعیت و مسئولیت‌پذیری
پیام اخلاقی / دلالت هنجاری	روایت چه چیزی را مطلوب، ناعادلانه، ضروری یا مشروع نشان می‌دهد؟	هم‌راستاسازی هنجاری	پیوند با ارزش‌های عمومی و داوری جمعی
راه‌حل خط‌مشی	روایت چه اقدامی را پیشنهاد یا مشروع می‌سازد؟	هم‌راستاسازی راه‌حلی	کمک به بسیج ظرفیت و کنش جمعی

منبع: یافته‌های پژوهش بر اساس ترکیب چارچوب روایی خط‌مشی و ادبیات مدیریت ارزش عمومی؛ به‌ویژه Moore, 1995; Jones & McBeth, 2010; Benington & Moore, 2011; Jones et al., 2014;) (Bryson et al., 2015; Shanahan et al., 2018).

چارچوب روایی خط‌مشی، مفهوم هم‌راستاسازی روایی را از سطح یک ایده کلی به سطح سازه‌ای تحلیلی منتقل می‌کند. بر اساس این چارچوب، هم‌راستاسازی روایی در پنج بُعد تعریف مسئله، علیت، عاملیت، دلالت هنجاری و راه حل قابل تحلیل است.

روش‌شناسی پژوهش و منطق ترکیب مفهومی

پژوهش حاضر از نوع نظری-تحلیلی و مبتنی بر تحلیل مفهومی و ترکیب چارچوبی ادبیات است. هدف پژوهش، آزمون تجربی فرضیه یا سنجش میدانی مدل نیست، بلکه صورت‌بندی نظری پیوند میان مدیریت ارزش عمومی و چارچوب روایی خط‌مشی و استخراج سازوکاری مفهومی برای توضیح نقش روایت در خلق ارزش عمومی است. از این رو، منطق روش‌شناختی مقاله به سنت مقاله‌های مفهومی و مرورهای تلفیقی نزدیک است؛ سنتی که هدف آن نه گردآوری صرف یافته‌های پیشین، بلکه بازآرایی مفاهیم، آشکارسازی خلأهای نظری و پیشنهاد چارچوب‌های مفهومی جدید است (Torraco, 2005; Gilson & Goldberg, 2015; Jaakkola, 2020). در چنین پژوهش‌هایی، شفاف‌سازی مبنای انتخاب نظریه‌ها، نقش هر نظریه در تحلیل و منطق ترکیب مفاهیم برای اعتباربخشی به استدلال نظری ضروری است (Jaakkola, 2020).

برای سامان‌دهی فرایند پژوهش، از منطق «مرور تلفیقی هدفمند» استفاده شد. مرور تلفیقی می‌تواند با ترکیب دیدگاه‌های پراکنده، فهمی جدید از یک مسئله نظری ارائه دهد و مبنایی برای توسعه چارچوب‌های مفهومی فراهم سازد (Torraco, 2005; Snyder, 2019). پژوهش حاضر مرور نظام‌مند آماری یا فراتحلیل نیست؛ بلکه با تمرکز بر منابع بنیادین و اثرگذار، مسیر ترکیب نظری میان مدیریت ارزش عمومی و چارچوب روایی خط‌مشی را صورت‌بندی می‌کند. بر همین اساس، فرایند ترکیب

مفهومی در چهار گام انجام شد: ۱. شناسایی و انتخاب منابع نظری مرتبط؛ ۲. استخراج مفاهیم محوری؛ ۳. نگاشت مفاهیم و آشکارسازی خلأ تفسیری؛ و ۴. ترکیب مفاهیم و صورت‌بندی چارچوب پیشنهادی.

در گام نخست، منابع نظری بر اساس چهار معیار انتخاب شدند: ارتباط مستقیم با مفهوم مدیریت ارزش عمومی و رویکردهای اصلی آن؛ ارتباط با مسئله روایت، معنا سازی، کنش جمعی و مشروعیت در عرصه عمومی؛ ارتباط با چارچوب روایی خط‌مشی و قابلیت آن برای تحلیل ساختاری و نظام‌مند روایت‌ها؛ و جایگاه علمی و ارجاعی منابع، از جمله انتشار در کتاب‌ها و نشریات معتبر یا ایفای نقش بنیان‌گذارانه در ادبیات. بر این اساس، آثار بنیادین و اثر گذار در ادبیات PVM، از جمله دیدگاه‌های مور، بوزمن، مینهارت و بینگتون، و نیز منابع اصلی ادبیات روایت و NPF مبنای تحلیل قرار گرفتند (Moore, 1995; Bozeman, 2007; Meynhardt, 2009; Benington, 2011; Jones & McBeth, 2010; Jones et al., 2014; Shanahan et al., 2018). منابعی که صرفاً به کاربردهای موردی ارزش عمومی یا روایت در یک زمینه خاص پرداخته بودند، اما نسبت مستقیمی با مسئله نظری مقاله نداشتند، در مرکز تحلیل قرار نگرفتند.

در گام دوم، مفاهیم محوری از دو حوزه نظری استخراج شد. در ادبیات مدیریت ارزش عمومی، مفاهیمی مانند ارزش عمومی، ارزش‌های عمومی، مشروعیت، محیط مجاز‌کننده، ظرفیت اجرایی، سپهر عمومی، تجربه و ادراک شهروندان، حکمرانی شبکه‌ای، مشارکت و خلق مشترک ارزش مورد توجه قرار گرفتند (Moore, 1995; Bozeman, 2007; Meynhardt, 2009; Benington, 2011; Bryson et al., 2015). در ادبیات روایت و چارچوب روایی خط‌مشی نیز مفاهیمی مانند تعریف مسئله، پیرنگ، علیت، شخصیت‌ها، نقش‌ها، قربانی، قهرمان، مقصر، پیام اخلاقی، راه‌حل خط‌مشی و بسیج کنش جمعی استخراج شدند (Jones & McBeth, 2010; Jones et al., 2014; Shanahan et al., 2018). استخراج این مفاهیم بر اساس تکرار صرف واژگان انجام نشد، بلکه معیار اصلی، نقش مفهومی هر سازه در پاسخ

به پرسش نظری مقاله بود؛ رویکردی که با منطق ترکیب نظری در مقاله‌های مفهومی همخوان است (Jaakkola, 2020).

در گام سوم، مفاهیم استخراج شده از دو حوزه در قالب یک نگاشت تحلیلی با یکدیگر مقایسه شدند. این نگاشت نشان داد که مدیریت ارزش عمومی بر ضرورت خلق ارزش، کسب مشروعیت و بسیج ظرفیت تأکید دارد، اما سازوکارهای تفسیری‌ای را که از طریق آنها ارزش‌ها معنا می‌یابند، مشروعیت ساخته می‌شود و ظرفیت کنش جمعی فعال می‌گردد، به‌طور کامل توضیح نمی‌دهد. در مقابل، ادبیات روایت و NPF نشان می‌دهد که روایت‌ها از طریق صورت‌بندی مسئله، ساخت علیت، توزیع عاملیت، تولید دلالت هنجاری و پیشنهاد راه‌حل، می‌توانند معنا، مشروعیت و کنش را سازمان دهند (Stone, 2012; Polletta, 2006; Jones et al., 2014). بر اساس این نگاشت، مفهوم «هم‌راستاسازی روایی» به‌عنوان حلقه میانجی میان این دو حوزه نظری صورت‌بندی شد.

در گام چهارم، چارچوب پیشنهادی از طریق ترکیب مفاهیم متناظر ساخته شد. در این ترکیب، عناصر روایی NPF به‌عنوان سازوکارهای معنا‌ساز در برابر مؤلفه‌های اصلی مدیریت ارزش عمومی قرار گرفتند: هم‌راستاسازی در تعریف مسئله و دلالت هنجاری به تبیین ارزش عمومی مطلوب کمک می‌کند؛ هم‌راستاسازی در علیت و توزیع عاملیت، مبنای مشروعیت و پذیرش اجتماعی را توضیح می‌دهد؛ و هم‌راستاسازی در راه‌حل، ظرفیت کنش جمعی و امکان اقدام هماهنگ را تقویت می‌کند. بدین ترتیب، مدیریت ارزش عمومی مسئله نظری را فراهم می‌کند و چارچوب روایی خط‌مشی سازوکار تحلیلی پاسخ به آن را ارائه می‌دهد. این نوع صورت‌بندی با الگوی ساخت مدل مفهومی در مقاله‌های نظری سازگار است؛ زیرا از ادبیات موجود برای ایجاد رابطه‌ای تازه میان مفاهیم و ارائه چارچوبی قابل استفاده در پژوهش‌های آینده بهره می‌گیرد (Gilson & Goldberg, 2015; Jaakkola, 2020).

برای افزایش اعتبار نظری پژوهش، چند راهبرد به کار گرفته شد: اتکا به منابع بنیادین و معتبر در هر دو حوزه نظری؛ مقایسه مستمر میان مفاهیم استخراج شده از ادبیات PVM و NPF؛ تفکیک سه سطح تحلیل، شامل تحلیل ساختاری روایت، تحلیل هم‌راستاسازی روایی و تفسیر نظری در نسبت با خلق ارزش عمومی؛ استفاده از جدول‌های مفهومی برای مستند سازی مسیر استخراج و ترکیب مؤلفه‌ها؛ و پرهیز از ادعای آزمون تجربی در این مقاله. بر این اساس، اعتبار چارچوب پیشنهادی نه از طریق داده‌های میدانی، بلکه از طریق انسجام درونی، اتکای نظری، شفافیت فرایند استنتاج و قابلیت استفاده در پژوهش‌های تجربی آتی تأمین شده است؛ معیارهایی که در ارزیابی مقاله‌های مفهومی و مرورهای تلفیقی اهمیت اساسی دارند (Torraco, 2005; Snyder, 2019; Jaakkola, 2020).

بر مبنای این منطق، پژوهش حاضر چارچوبی سه‌سطحی برای تحلیل نقش روایت در خلق ارزش عمومی پیشنهاد می‌کند. سطح نخست، تحلیل ساختاری روایت‌ها بر اساس عناصر NPF است؛ یعنی شناسایی اینکه روایت‌ها مسئله، علیت، شخصیت‌ها، پیام اخلاقی و راه‌حل را چگونه صورت‌بندی می‌کنند. سطح دوم، تحلیل هم‌راستاسازی روایی است؛ یعنی بررسی میزان سازگاری، هم‌پوشانی یا واگرایی روایت‌های بازیگران در این عناصر. سطح سوم، تفسیر نظری نسبت میان هم‌راستاسازی روایی و خلق ارزش عمومی است؛ یعنی تحلیل اینکه این هم‌راستاسازی چگونه می‌تواند به تعریف ارزش عمومی، تولید مشروعیت و بسیج ظرفیت کنش جمعی منجر شود.

جدول ۴. مراحل روش‌شناختی ترکیب مفهومی در پژوهش

گام	هدف	پرسش راهنما	خروجی
۱- انتخاب منابع نظری	تمرکز بر منابع مرتبط و اثرگذار	کدام منابع برای فهم PVM، روایت و NPF نقش بنیادی دارند؟	مجموعه منابع بنیادین و تحلیلی
۲- استخراج مفاهیم محوری	شناسایی سازه‌های اصلی دو حوزه	هر ادبیات چه مفاهیمی برای توضیح ارزش، معنا، مشروعیت و کنش ارائه می‌کند؟	فهرست مفاهیم PVM و NPF

۳- نگاشت مفهومی	آشکارسازی نقاط اتصال و خلأها	مفاهیم دو حوزه چگونه به یکدیگر مربوط می‌شوند و چه خلأیی باقی می‌ماند؟	شناسایی خلأ هماهنگی تفسیری
۴- ترکیب چارچوبی	ساخت چارچوب پیشنهادی	چگونه می‌توان عناصر روایی را به سازوکار خلق ارزش عمومی پیوند داد؟	چارچوب هم‌راستاسازی روایی
۵- اعتباربخشی نظری	افزایش انسجام و قابلیت دفاع چارچوب	آیا پیوندهای پیشنهادی از نظر نظری، منطقی و تحلیلی قابل دفاع‌اند؟	چارچوب نظری منسجم و قابل استفاده در پژوهش‌های آتی

منبع: یافته‌های پژوهش بر اساس منطق مقاله‌های مفهومی و مرورهای تلفیقی؛ به‌ویژه (Torraco, 2005; Gilson & Goldberg, 2015; Snyder; 2019, Jaakkola, 2020).

بر اساس این منطق روش‌شناختی، چارچوب پیشنهادی حاصل ترکیب مفهومی مرحله‌مند است: نخست، خلأ هماهنگی تفسیری در مدیریت ارزش عمومی شناسایی شد؛ سپس ظرفیت روایت و چارچوب روایی خط‌مشی برای پر کردن این خلأ تحلیل گردید؛ و در نهایت، هم‌راستاسازی روایی به‌عنوان سازوکار میانجی میان معنا، مشروعیت و کنش جمعی صورت‌بندی شد. منطق استخراج مؤلفه‌های هم‌راستاسازی روایی نیز بر نگاشت عناصر اصلی چارچوب روایی خط‌مشی – شامل تعریف مسئله، پیرنگ و علت، شخصیت‌ها، پیام اخلاقی و راه‌حل – با سه مؤلفه ارزش، مشروعیت و ظرفیت در مدیریت ارزش عمومی استوار است و در جدول ۵ بازتاب یافته است.

صورت‌بندی نظری: چارچوب مدیریت ارزش عمومی مبتنی بر هم‌راستاسازی روایی

بر مبنای تحلیل پیشین، مدیریت ارزش عمومی با وجود ظرفیت نظری در تبیین ارزش، مشروعیت و ظرفیت اجرایی، در توضیح سازوکارهای تفسیری‌ای که این عناصر را در میان بازیگران متکثر هم‌راستا می‌سازند، با خلأ مواجه است. ادبیات PVM نشان می‌دهد که خلق ارزش عمومی مستلزم تعامل دولت، شهروندان، جامعه مدنی و سایر بازیگران است، اما کمتر توضیح می‌دهد که این بازیگران چگونه

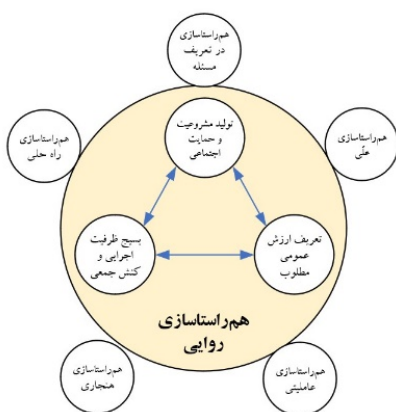
درباره مسئله عمومی، ارزش مطلوب، مسئولیت کنشگران و مسیر اقدام به فهمی مشترک یا قابل مذاکره می‌رسند (Moore, 1995; Stoker, 2006; Benington & Moore, 2011; Bryson et al., 2015). در مقابل، ادبیات روایت و چارچوب روایی خط‌مشی نشان می‌دهند که روایت‌ها از طریق صورت‌بندی مسئله، ساخت علیت، توزیع عاملیت، تولید دلالت هنجاری و پیشنهاد راه‌حل، معنا، مشروعیت و جهت‌کنش را سازمان می‌دهند (Stone, 2012; Jones & McBeth, 2010; Jones et al., 2014; Shanahan et al., 2018). بر این اساس، مقاله حاضر «هم‌راستاسازی روایی» را به‌عنوان سازوکار تفسیری میانجی میان تکرار ارزش‌ها و تحقق ارزش عمومی صورت‌بندی می‌کند.

در این مقاله، هم‌راستاسازی روایی به فرایندی اطلاق می‌شود که طی آن روایت‌های بازیگران کلیدی در یک حوزه خط‌مشی، درباره تعریف مسئله، تبیین علی، توزیع مسئولیت، ارزش‌های هنجاری و جهت‌گیری راه‌حل، به سطحی از سازگاری، هم‌پوشانی یا قابلیت ترجمه متقابل می‌رسند که امکان مشروعیت، همکاری و کنش جمعی فراهم می‌شود. این مفهوم به معنای اجماع کامل یا حذف تعارض نیست، بلکه به معنای شکل‌گیری حداقلی از انسجام تفسیری است که در شرایط تکرار ارزش‌ها و منافع، کنش مشترک را ممکن می‌سازد. از این منظر، هم‌راستاسازی روایی مفهومی بینابینی است: نه اجماع کامل و نه هم‌زمانی روایت‌های پراکنده، بلکه سطحی از سازگاری تفسیری که امکان اقدام مشترک را فراهم می‌کند (Polletta, 2006; Stone, 2012; Jones et al., 2014).

هم‌راستاسازی روایی را می‌توان در پنج بُعد تحلیلی صورت‌بندی کرد: هم‌راستاسازی در تعریف مسئله، هم‌راستاسازی علی، هم‌راستاسازی عاملیتی، هم‌راستاسازی هنجاری و هم‌راستاسازی راه‌حلی. این ابعاد بر عناصر اصلی روایت در NPF، یعنی زمینه و تعریف مسئله، شخصیت‌ها، پیرنگ، علیت، پیام اخلاقی و راه‌حل خط‌مشی تکیه دارند (Jones & McBeth, 2010; Jones et al., 2014; Shanahan et al., 2018). از منظر مدیریت ارزش عمومی، این ابعاد با سه مؤلفه اصلی خلق ارزش

عمومی پیوند می‌یابند: هم‌راستاسازی در تعریف مسئله و دلالت‌هنجاری به روشن‌شدن ارزش عمومی مطلوب کمک می‌کند؛ هم‌راستاسازی علی و عاملیتی مبنای مشروعیت و حمایت اجتماعی را تقویت می‌کند؛ و هم‌راستاسازی راه‌حلی، ظرفیت اجرایی و کنش جمعی را فعال می‌سازد. این صورت‌بندی با مثلث راهبردی مور سازگار است، اما آن را در سطح تفسیری و روایی تکمیل می‌کند (Moore, 1995; Moore, 2014; Alford & O'Flynn, 2009; Benington & Moore, 2011). شکل ۱، نسبت مفهومی میان عناصر روایی، ابعاد هم‌راستاسازی روایی و سه مؤلفه ارزش، مشروعیت و ظرفیت در مدیریت ارزش عمومی را نشان می‌دهد.

شکل ۱. چارچوب مفهومی مدیریت ارزش عمومی مبتنی بر هم‌راستاسازی روایی

منبع: یافته‌های پژوهش بر اساس ترکیب ادبیات مدیریت ارزش عمومی، نقش روایت در کنش جمعی و چارچوب روایی خط‌مشی.

بر این اساس، چارچوب پیشنهادی مقاله بر این گزاره نظری مرکزی استوار است: خلق ارزش عمومی در حکمرانی شبکه‌ای، نه صرفاً تابع شدت تعامل نهادی، بلکه تابع میزان هم‌راستاسازی روایی میان بازیگران کلیدی است. تعامل شبکه‌ای بدون هم‌راستاسازی روایی می‌تواند به تعارض تفسیری، پراکندگی کنش و ناکامی در خلق ارزش عمومی منجر شود؛ در مقابل، تعامل شبکه‌ای هنگامی به خلق ارزش عمومی کمک می‌کند که روایت‌های بازیگران درباره مسئله، ارزش، مسئولیت و

راه حل تا حدی هم‌پوشان، قابل ترجمه و قابل مذاکره باشند (Stoker, 2006; Osborne, 2006; Sørensen & Torfing, 2007; Benington, 2011).

جدول ۵. ابعاد هم‌راستاسازی روایی و نسبت آن با خلق ارزش عمومی

نسبت با مؤلفه‌های مدیریت ارزش عمومی	کارکرد در حکمرانی شبکه‌ای	پرسش محوری	بعد هم‌راستاسازی روایی
کمک به تعریف ارزش عمومی مطلوب	ایجاد تمرکز تفسیری و کاهش پراکندگی در فهم مسئله	مسئله عمومی چیست و چرا اهمیت دارد؟	هم‌راستاسازی در تعریف مسئله
تقویت عقلانیت اقدام عمومی و مشروعیت	ایجاد منطق مشترک برای مداخله	مسئله چگونه و به واسطه چه عواملی پدید آمده است؟	هم‌راستاسازی علی
تقویت حمایت اجتماعی و مسئولیت‌پذیری	روشن کردن نقش‌ها و مسئولیت‌ها	چه کسانی مسئول، ذی‌نفع، متضرر یا عامل تغییرند؟	هم‌راستاسازی عاملیتی
پیوند با ارزش‌های عمومی و مشروعیت	فعال‌سازی داورهای ارزشی و اخلاقی	چه ارزش‌هایی باید حفظ، تقویت یا بازتعریف شوند؟	هم‌راستاسازی هنجاری
بسیج ظرفیت اجرایی و کنش جمعی	جهت‌دهی به همکاری و اقدام مشترک	چه باید کرد و کدام اقدام مشروع‌تر است؟	هم‌راستاسازی راه‌حلی

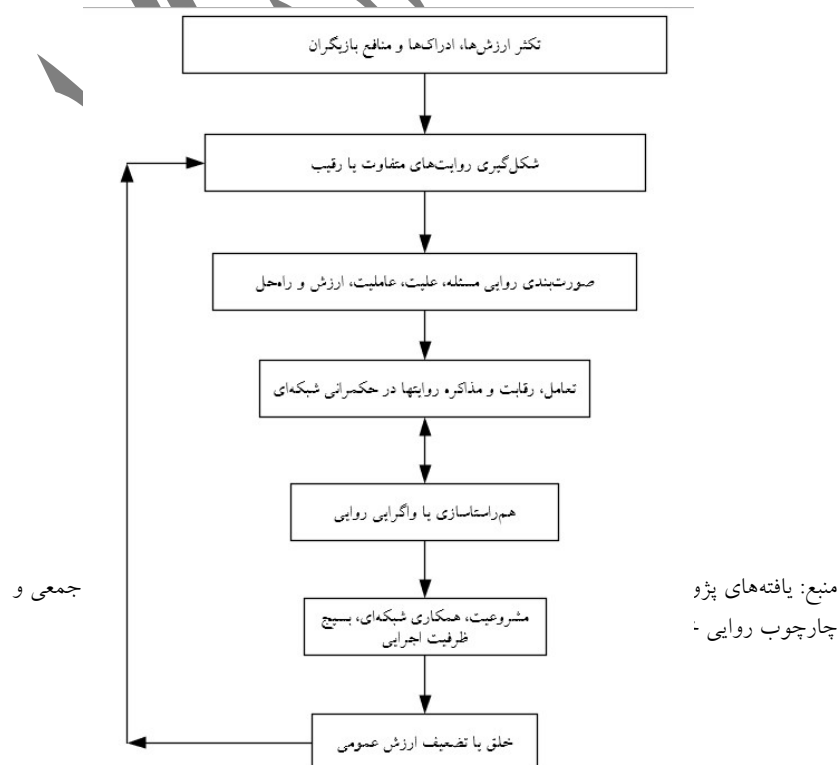
منبع: یافته‌های پژوهش بر اساس ترکیب ادبیات مدیریت ارزش عمومی، حکمرانی شبکه‌ای و چارچوب روایی خط‌مشی؛ به‌ویژه (Moore, 1995; Alford & O'Flynn, 2009; Jones & McBeth, 2010; Benington & Moore, 2011; Stone, 2012; Jones et al., 2014; Bryson et al., 2015; Shanahan et al., 2018).

فرایند پیشنهادی مقاله را می‌توان در پنج مرحله توضیح داد: نخست، تکثر ارزش‌ها، ادراک‌ها و منافع به شکل‌گیری روایت‌های متفاوت یا رقیب منجر می‌شود؛ دوم، این روایت‌ها مسئله، علیت، مسئولیت، ارزش‌ها و راه‌حل‌ها را صورت‌بندی می‌کنند؛ سوم، روایت‌ها در عرصه عمومی و شبکه‌های حکمرانی بر تعامل، رقابت و بازتفسیر وارد می‌شوند؛ چهارم، بسته به میزان سازگاری یا واگرایی روایت‌ها، سطحی از هم‌راستاسازی یا واگرایی روایی شکل می‌گیرد؛ و پنجم، این وضعیت بر مشروعیت، همکاری شبکه‌ای، بسیج ظرفیت و در نهایت خلق یا تضعیف ارزش عمومی اثر می‌گذارد. این فرایند خطی و یک‌سویه نیست؛ زیرا پیامدهای خلق یا ناکامی ارزش

عمومی می‌توانند به بازتعریف روایت‌ها و شکل‌گیری چرخه‌های جدید معناسازی منجر شوند (Jones et al., 2014; Shanahan et al., 2018; Jones, 2018).

شکل 2 منطق فرایندی چارچوب پیشنهادی را نشان می‌دهد. در این مدل، تکثر ارزش‌ها و ادراک‌ها به شکل‌گیری روایت‌های رقیب منجر می‌شود. این روایت‌ها مسئله، علیت، عاملیت، ارزش‌ها و راه‌حل‌ها را صورت‌بندی می‌کنند و در بستر حکمرانی شبکه‌ای وارد تعامل، رقابت، مذاکره و بازتفسیر می‌شوند. حاصل این فرایند می‌تواند هم‌راستاسازی یا واگرایی روایی باشد. هم‌راستاسازی روایی از طریق تقویت مشروعیت، همکاری شبکه‌ای و بسیج ظرفیت اجرایی، امکان خلق ارزش عمومی را افزایش می‌دهد؛ در حالی که واگرایی روایی می‌تواند به تضعیف مشروعیت، کاهش همکاری و ناکامی در تحقق ارزش عمومی بینجامد. شکل ۲، منطق فرایندی خلق یا تضعیف ارزش عمومی از طریق هم‌راستاسازی یا واگرایی روایی را نشان می‌دهد.

شکل ۲. مدل فرایندی خلق ارزش عمومی از طریق هم‌راستاسازی روایی

چارچوب پیشنهادی این مقاله، مدیریت ارزش عمومی را از سطح هماهنگی نهادی به سطح هماهنگی تفسیری گسترش می‌دهد. در این چارچوب، روایت‌ها سازوکارهایی‌اند که از طریق آنها ارزش‌ها معنا می‌یابند، مشروعیت ساخته می‌شود و ظرفیت کنش جمعی فعال می‌شود. بنابراین، هم‌راستاسازی روایی نه جایگزین تعامل نهادی، بلکه شرط تفسیری اثربخش شدن آن در خلق ارزش عمومی است.

نتیجه‌گیری و پیشنهادهایی برای پژوهش‌های آتی

پژوهش حاضر با هدف تبیین نقش روایت در خلق ارزش عمومی، کوشید خلأ موجود در ادبیات مدیریت ارزش عمومی را در سطح سازوکارهای معناساز و هماهنگ‌کننده کنشگران متکثر صورت‌بندی کند. پرسش اصلی مقاله آن بود که سازوکار تفسیری پیونددهنده تکرار ارزش‌ها، ادراک‌ها و منافع بازیگران با شکل‌گیری کنش جمعی مشروع و خلق ارزش عمومی در حکمرانی شبکه‌ای چیست و چگونه می‌توان آن را در چارچوب مدیریت ارزش عمومی تبیین کرد. در پاسخ، مقاله نشان داد که این سازوکار را می‌توان در قالب «هم‌راستاسازی روایی» صورت‌بندی کرد؛ فرایندی که طی آن روایت‌های بازیگران درباره مسئله، علیت، عاملیت، ارزش‌های هنجاری و راه‌حل به سطحی از سازگاری، هم‌پوشانی یا قابلیت ترجمه متقابل می‌رسند و از این طریق امکان مشروعیت، همکاری و کنش جمعی فراهم می‌شود.

بر این اساس، ارزش عمومی نه صرفاً محصول تصمیم نهادی یا تعامل سازمانی، بلکه برآیند رقابت، مذاکره و هم‌راستاسازی روایت‌هایی است که معنا، مسئولیت و اقدام عمومی را در عرصه حکمرانی سامان می‌دهند. تعامل شبکه‌ای بدون هماهنگی تفسیری می‌تواند به تعارض روایت‌ها، کاهش مشروعیت و ناکامی در کنش جمعی منجر شود؛ در مقابل، هم‌پوشانی روایت‌های بازیگران در تعریف مسئله، تبیین علل،

توزیع مسئولیت، فعال‌سازی ارزش‌ها و جهت‌گیری راه‌حل، امکان خلق ارزش عمومی را افزایش می‌دهد.

نوآوری نظری مقاله در سه سطح قابل بیان است: نخست، گسترش مسئله خلق ارزش عمومی از سطح هماهنگی نهادی به سطح هماهنگی تفسیری؛ دوم، معرفی هم‌راستاسازی روایی به عنوان سازه‌ای میانجی میان معنا، مشروعیت و کنش جمعی؛ و سوم، عملیاتی‌سازی این سازه بر اساس چارچوب روایی خط‌مشی در پنج مؤلفه تعریف مسئله، علیت، عاملیت، دلالت‌هنجاری و راه‌حل. بدین ترتیب، پیوند میان مدیریت ارزش عمومی و چارچوب روایی خط‌مشی نه در سطح افزودن یک ادبیات مکمل، بلکه در سطح تبیین یک سازوکار نظری برقرار شد.

دلالت نظری چارچوب پیشنهادی آن است که سه ضلع ارزش، مشروعیت و ظرفیت در مدیریت ارزش عمومی از طریق روایت‌ها برای کنشگران معنا می‌یابند و به یکدیگر پیوند می‌خورند. ارزش عمومی در روایت‌ها تعریف می‌شود؛ مشروعیت از طریق پذیرش یا مناقشه روایت‌ها شکل می‌گیرد؛ و ظرفیت اجرایی زمانی فعال می‌شود که بازیگران روایت اقدام را معنادار، موجه و ممکن بدانند. از این رو، روایت صرفاً ابزار اقناع یا ارتباطات خط‌مشی نیست، بلکه سازوکاری تفسیری برای فعال‌سازی خلق ارزش عمومی است.

از منظر عملی نیز چارچوب پیشنهادی نشان می‌دهد که مدیران عمومی و خط‌مشی‌گذاران نباید تنها به طراحی نهادی، ایجاد شبکه‌های همکاری یا افزایش ظرفیت اجرایی بسنده کنند. در مسائل عمومی پیچیده و مناقشه‌برانگیز، تحلیل روایت‌های بازیگران می‌تواند نشان دهد آنان مسئله را چگونه تعریف می‌کنند، چه عللی را برجسته می‌سازند، چه کسانی را مسئول یا متضرر می‌دانند، کدام ارزش‌ها را فعال می‌کنند و چه راه‌حل‌هایی را مشروع تلقی می‌کنند. چنین تحلیلی می‌تواند پیش شرط طراحی مداخلات مشروع‌تر، قابل قبول‌تر و پایدارتر در حکمرانی شبکه‌ای باشد.

با این حال، پژوهش حاضر در سطح نظری-تحلیلی باقی مانده و چارچوب پیشنهادی آن در میدان تجربی آزمون نشده است. از این رو، پژوهش‌های آینده می‌توانند

روایت‌های بازیگران مختلف را در یک حوزه خط‌مشی مشخص شناسایی و میزان هم‌راستاسازی آنها را در ابعاد تعریف مسئله، علیت، عاملیت، دلالت هنجاری و راه‌حل تحلیل کنند. همچنین می‌توان رابطه میان سطح هم‌راستاسازی روایی و پیامدهایی مانند مشروعیت خط‌مشی، اعتماد عمومی، همکاری شبکه‌ای و موفقیت اجرایی را بررسی کرد. مطالعات تطبیقی نیز می‌توانند تفاوت الگوهای هم‌راستاسازی یا واگرایی روایی را در حوزه‌هایی مانند آموزش، سلامت، محیط زیست، فرهنگ یا خدمات عمومی نشان دهند.

در مجموع، مقاله حاضر استدلال کرد که فهم خلق ارزش عمومی در حکمرانی شبکه‌ای بدون توجه به روایت‌ها و فرایندهای معنا ساز ناقص خواهد بود. مفهوم هم‌راستاسازی روایی تلاشی برای پر کردن این خلأ است و می‌تواند مبنایی برای توسعه نظری و تجربی مطالعات آینده در پیوند میان روایت، حکمرانی و خلق ارزش عمومی فراهم سازد.

تعارض منافع
تعارض منافع ندارم.

ORCID

Seyed Mehdi Alvani		https://orcid.org/0000-0002-1885-4325
Vajehollah Ghorbani-Zadeh		https://orcid.org/0000-0001-7621-7597
Hossein Aslipour		https://orcid.org/0000-0002-9694-7295
Saeid Makarrami		https://orcid.org/0009-0003-7318-463X

منابع

ابوت، اچ. پورتر. (۱۳۹۷). سواد روایت (ترجمه رویا پورآذر). تهران: اطراف.
تولان، مایکل (۱۳۸۶). روایت شناسی: درآمدی زبان شناختی-انتقادی (ترجمه سیده فاطمه علوی و فاطمه نعمتی). تهران: مرکز نشر دانشگاهی.
کرسول، جان. (۱۳۹۱). پویای کیفی و طرح پژوهش: انتخاب از میان پنج رویکرد روایت پژوهشی، پدیدارشناسی، نظریه داده بنیاد، قوم نگاری و مطالعه موردی (ترجمه حسن دانایی فرد و حسین کاظمی). تهران: صفار-اشراقی.
میر، فردریک دبلیو. (۱۳۹۹). روایت و کنش جمعی (ترجمه الهام شوشتری زاده). تهران: اطراف.

References

- Alford, J., & O'Flynn, J. (2009). *Making sense of public value: Concepts, critiques and emergent meanings*. International Journal of Public Administration, 32(3-4), 171-191. <https://doi.org/10.1080/01900690902732731>
- Benington, J. (2009). *Creating the public in order to create public value?* International Journal of Public Administration, 32(3-4), 232-249. <https://doi.org/10.1080/01900690902749578>
- Benington, J., & Moore, M. H. (Eds.). (2011). *Public value: Theory and practice*. Palgrave Macmillan.
- Benington, J. (2011). From private choice to public value? In J. Benington & M. H. Moore (Eds.), *Public value: Theory and practice* (pp. 31-50). Palgrave Macmillan.
- Benington, J. (2015). Public value as a contested democratic practice. In J. M. Bryson, B. C. Crosby, & L. Bloomberg (Eds.), *Creating public value in*

- practice: Advancing the common good in a multi-sector, shared-power, no-one-wholly-in-charge world* (pp. 29–48). CRC Press.
- Boje, D. M. (1991). The storytelling organization: A study of story performance in an office supply firm. *Administrative Science Quarterly*, 36(1), 106–126. <https://doi.org/10.2307/2393432>
- Bozeman, B. (2002). *Public* Public Administration Review, 62(2), 145–161. <https://doi.org/10.1111/0033-3352.00165>
- Bozeman, B. (2007). Public Values and Public Interest: Counterbalancing Economic Individualism. Georgetown University Press.
- Bozeman, B. (2019). *Public values: Citizens' perspective*. *Public Management Review*. 21(6), 817–838. <https://doi.org/10.1080/14719037.2018.1529878>
- Bruner, J. (1990). *Acts of meaning*. Harvard University Press.
- Bryson, J. M., Crosby, B. C., & Bloomberg, L. (Eds.). (2015). *Creating public value in practice: Advancing the common good in a multi-sector, shared-power, no-one-wholly-in-charge world*. CRC Press.
- Carr, D. (1986). *Time, narrative, and history*. Indiana University Press.
- Czarniawska, B. (2011). Narrating organization studies. *Narrative Inquiry*, 21(2), 337–344. <https://doi.org/10.1075/ni.21.2.12cza>
- Denhardt, J. V., & Denhardt, R. B. (2007). *The New Public Service: Serving, not steering* (Expanded ed.). Armonk, NY: M.E. Sharpe.
- Denhardt, J. V., & Denhardt, R. B. (2015). The New Public Service revisited. *Public Administration Review*, 75(5), 664–672. <https://doi.org/10.1111/puar.12347>
- Ganz, M. (2008). *What is public narrative?* Unpublished manuscript, Harvard University, Kennedy School of Government. Retrieved from <https://www.hks.harvard.edu>
- Ganz, M. (2009). *What is public narrative: Self, us, and now*. Public Narrative Worksheet. Harvard University, Kennedy School of Government. Retrieved from <https://www.hks.harvard.edu>
- Ganz, M. (2011). Public narrative, collective action, and power. In S. Odugbemi & T. Lee (Eds.), *Accountability through public opinion: From inertia to public action* (pp. 273–289). Washington, DC: The World Bank.
- Gilson, L. L., & Goldberg, C. B. (2015). Editors' comment: So, what is a conceptual paper? *Group & Organization Management*, 40(2), 127–130. <https://doi.org/10.1177/1059601115576425>
- Hood, C. (1991). *A public management for all seasons?* *Public Administration*, 69(1), 3–19. <https://doi.org/10.1111/j.1467-9299.1991.tb00779.x>
- Hood, C. (1996). Beyond “progressivism”: A new “global paradigm” in public management? *International Journal of Public Administration*, 19(2), 151–177. <https://doi.org/10.1080/01900699608525090>
- Jaakkola, E. (2020). Designing conceptual articles: Four approaches. *AMS Review*, 10(1–2), 18–26. <https://doi.org/10.1007/s13162-020-00161-0>
- Jones, M. D. (2018). Advancing the Narrative Policy Framework? The musings of a potentially unreliable narrator. *Policy Studies Journal*, 46(4), 724–746. <https://doi.org/10.1111/psj.12296>
- .- value failure: When efficient ma

- Jones, M. D., & McBeth, M. K. (2010). A narrative policy framework: Clear enough to be wrong? *Policy Studies Journal*, 38(2), 329–353.
<https://doi.org/10.1111/j.1541-0072.2010.00364.x>
- Jones, M. D., McBeth, M. K., & Shanahan, E. A. (2014). Introducing the narrative policy framework. In M. D. Jones, E. A. Shanahan, & M. K. McBeth (Eds.), *The science of stories: Applications of the narrative policy framework in public policy analysis* (pp. 1–25). Palgrave Macmillan.
- Meynhardt, T. (2009). Public value inside: What is public value creation? *International Journal of Public Administration*, 32(3–4), 192–219.
<https://doi.org/10.1080/01900690902732632>
- Meynhardt, T. (2015). Public value: Turning a conceptual framework into a scorecard. In J. M. Bryson, B. C. Crosby, & L. Bloomberg (Eds.), *Public value and public administration* (pp. 147–169). Georgetown University Press.
- Moore, M. H. (1995). *Creating Public Value: Strategic Management in Government*. Harvard University Press.
- Moore, M. H. (2014). Public Value Accounting: Establishing the Philosophical Basis. *Public Administration Review*, Vol. 74, Iss. 4, pp. 465–477.
<https://doi.org/10.1111/puar.12198>
- Osborne, S. P. (2006). *The New Public Governance?*. *Public Management Review*, 8(3), 377–387. <https://doi.org/10.1080/14719030600853022>
- Pollitt, C., & Bouckaert, G. (2017). *Public Management Reform: A Comparative Analysis – Into the Age of Austerity* (4th ed.). Oxford University Press.
- Polletta, F. (2006). *It was like a fever: Storytelling in protest and politics*. University of Chicago Press.
- Ricoeur, P. (1984). *Time and narrative* (Vol. 1). University of Chicago Press.
- Rhodes, R. A. W. (1997). *Understanding Governance: Policy Networks, Governance, Reflexivity and Accountability*. Open University Press.
- Shanahan, E. A., Jones, M. D., & McBeth, M. K. (2011). Policy narratives and policy processes. *Policy Studies Journal*, 39(3), 535–561.
<https://doi.org/10.1111/j.1541-0072.2011.00420.x>
- Shanahan, E. A., Jones, M. D., & McBeth, M. K. (2017). How to conduct a narrative policy framework study. *The Social Science Journal*, 55(3), 332–345. <https://doi.org/10.1016/j.soscij.2017.12.002>
- Snyder, H. (2019). Literature review as a research methodology: An overview and guidelines. *Journal of Business Research*, 104, 333–339.
<https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2019.07.039>
- Sørensen, E., & Torfing, J. (2007). *Theories of democratic network governance*. Palgrave Macmillan
- Stone, D. (2012). *Policy paradox: The art of political decision making* (3rd ed.). W. W. Norton & Company.
- Stoker, G. (2006). Public value management: A new narrative for networked governance? *American Review of Public Administration*, 36(1), 41–57.
<https://doi.org/10.1177/0275074005282583>
- Talbot, C. R. (2009). Public value – the next ‘big thing’ in public management? *International Journal of Public Administration*, 32(3–4), 167–170.
<https://doi.org/10.1080/01900690902772059>

Torraco, R. J. (2005). Writing integrative literature reviews: Guidelines and examples. *Human Resource Development Review*, 4(3), 356–367.
<https://doi.org/10.1177/1534484305278283>

English Translation of Persian References

- Abbott, H. P. (2018). *The Cambridge introduction to narrative* (R. Pourazar, Trans.). Atraf. [In Persian]
- Toolan, M. (2007). *Narratology: A linguistic-critical introduction* (S. F. Alavi & F. Nemati, Trans.). University Press Center. [In Persian]
- Creswell, J. W. (2012). *Qualitative inquiry and research design: Choosing among five approaches* (H. Danaeefard & H. Kazemi, Trans.). Saffar-Eshraghi. [In Persian]
- Meyer, F. W. (2020). *Narrative and collective action* (E. Shooshtari-Zadeh, Trans.). Atraf. [In Persian]